

În asemănare cu carnea păcatului

Romani 8.3: Pentru că, ceea ce legea nu putea să facă, întrucât era slabă prin carne, Dumnezeu, trimițând pe propriul Său Fiu, în asemănare cu carnea păcatului și pentru păcat, a condamnat păcatul în carne.

Motivul pentru explicațiile de mai jos este întrebarea unui cititor al revistei „Botschafter”. În cadrul unei discuții în cercul fraților și surorilor despre expresia „în asemănare cu carnea păcatului”, a apărut o divergență de opinii. Deoarece această expresie ar putea crea dificultăți și altor cititori, ar fi binevenită o tratare mai detaliată a acestei întrebări.

Versetul 3 al capitolului nostru urmează imediat după versetul 2, în care citim: „Legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a eliberat de legea păcatului și a morții”. În primul rând, trebuie remarcat faptul că cuvântul „lege” în acest context nu are nicio legătură cu Legea lui Dumnezeu dată pe muntele Sinai, cele zece porunci, ci se referă pur și simplu la un principiu, o regulă stabilită. În mod similar, apostolul vorbește în capitolul 3, versetul 27 despre „legea faptelor” sau a „credinței”, în capitolul 7, versetul 2 despre „legea soțului”, iar în versetul 23 al aceluiași capitol despre o „lege în măduarele mele”, „legea păcatului” etc. Omul, prin natura sa, nu este doar un *păcătos vinovat*, ci se află sub o lege de care nu se poate elibera, legea păcatului și a morții. Păcatul și moartea *stăpânesc* peste el. Nimic nu-l poate elibera de aceasta, nici măcar Legea sfântă de pe Sinai, chiar dacă recunoaște poruncile acesteia ca fiind drepte și bune și se străduiește să le respecte. El este „neputincios”; în el, adică în carnea lui, „nu locuiește nimic bun”; „gândirea cărnii este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu”. Da, el însuși trebuie să recunoască, când lumina lui Dumnezeu pătrunde în inima lui: „Sunt carnal, vândut păcatului”.

Așa vorbește Cuvântul lui Dumnezeu și așa experimentează omul descris în a doua jumătate a capitolului 7. Sfârșitul luptei sale este, după cum se știe, strigătul disperat: „Nenorocit om ce sunt! Cine mă va elibera *de acest trup al morții*?” Da, cum ar putea ieși din această stare îngrozitoare? Iertarea păcatelor sale numeroase, oricât de necesară ar fi, nu este suficientă aici. *Sursa* este stricată, *copacul* este putred. Sursa trebuie curățată, întregul copac trebuie reînnoit, omul trebuie eliberat de legea teribilă a păcatului și a morții, sub care suspină. Dar cum se poate face aceasta pe o bază juridică dreaptă, într-un mod care să satisfacă sfințenia lui Dumnezeu?

Starea rea a omului este consecința neascultării sale și merită condamnare, judecată. Dacă ar trebui să fim eliberați de ea, acest lucru s-ar putea întâmpla numai pe cale judiciară. Dar cum era posibil acest lucru? Legea de la Sinai, care a fost dată pentru viață, s-a dovedit a fi moarte pentru noi (Romani 7.10). Ea putea să pună cerințe drepte, să condamne pe cel care le încălca, să-l aducă sub blestem și sub sentința morții, dar nu-i putea *da* nimic, nu-l putea *salva*, nu-l putea *scoate* din nenorocirea lui. Legea este neputincioasă tocmai din cauza cărnii, adică din cauza stării în care se află omul ca păcătos. „Slabă” și „nefolositoare” în sine, ea „n-a desăvârșit nimic” (Evrei 7.18,19). Și totuși, intenția lui Dumnezeu era să dea viață omului și să-l facă martor al harului Său mântuitor.

Unde se putea găsi ajutor? Este evident că, dacă Dumnezeu voia să-Și îndeplinească intenția, El însuși trebuia să intervină. Și în ce mod minunat a făcut-o! Citim în versetul nostru: „Pentru că, ceea ce legea nu putea să facă, a făcut *Dumnezeu*”, și anume „trimițând pe propriul Său Fiu”. „Dumnezeu a iubit lumea atât de mult, încât L-a dat pe singurul Său Fiu”. Dar *cum* L-a dat, *cum* L-a trimis? „În *asemănare* cu carnea păcatului”. Nu ar fi fost de nici un folos, dacă El ar fi venit într-o altă formă. Aceia, pe care Dumnezeu voia să-i facă copiii Săi, erau oameni, erau „părtași la sânge și carne”, oameni în carne și sânge; așa i-a creat El! Deci exista un motiv imperios pentru care și Hristos, dacă voia să ne mântuiască, trebuia să „ia parte la ele, *în același fel*” (Evrei 2.14). Numai astfel putea El să ne elibereze din puterea celui care avea puterea morții, numai astfel putea

El să ne aducă viața și să distrugă stăpânirea păcatului în care ne aflăm. Numai moartea unui Locțiitor sfânt putea pune capăt acestei stări îngrozitoare și putea deveni puntea către o nouă stare.

Înțelegem acum de ce Fiul lui Dumnezeu a trebuit să devină un *Om adevărat*, de ce Cuvântul a trebuit să devină „*carne*”? Și de ce toți cei care „*nu-L mărturisesc pe Isus Hristos venind în carne*” sunt numiți înșelători și antihriști? (1 Ioan 2.22; 2 Ioan 7). Să observăm însă cu atenție textul pasajului menționat mai sus. Nu se spune: venind în carnea *noastră*, ca și cum Hristos ar fi luat carnea noastră *păcătoasă*, ci în carne și în Romani 8.3: „în asemănare cu carnea păcatului” (sau „în asemănare de carne de păcat”), așa cum ea este **în noi** după căderea primului cuplu omenesc în păcat. Hristos a devenit Om, zămislit de Dumnezeu, născut din Maria, „a luat chip de rob, făcându-Se în asemănarea oamenilor. Și, la înfățișare fiind găsit ca un om” (Filipeni 2.7,8). Dar făcând aceasta, El a rămas liber de orice întinare de păcat. El nu a venit însă în această lume ca primul Adam, adică curat și nevinovat. El era în mod firesc așa. Dar Mariei, femeia atât de binecuvântată de Dumnezeu, îngerul i-a spus: „De aceea și Sfântul (Ființa sfântă, *separată* interior și exterior de orice păcat) care Se va naște Se va chema Fiu al lui Dumnezeu” (Luca 1.35).

Așa a pășit pe acest pământ Domnul nostru preamărit, așa a venit El în această lume, un Om în sânge și carne, în asemănarea oamenilor, în asemănare cu carnea păcatului *din noi*, cu adevărat Om, cu adevărat Dumnezeu într-o singură Persoană, „ispitit în toate în același fel ca noi, *în afară de păcat*” (Evrei 4.15). El, Creatorul, a luat parte la toate *slăbiciunile* care caracterizează omul ca ființă creată – foamea, setea, oboseala, nevoia de somn, durerile, suferințele trupului și ale sufletului etc. – nu numai cu îndurare, ci le-a simțit într-un mod și cu o intensitate pe care numai El le putea simți; dar a rămas întotdeauna Cel fără păcat, Sfântul și Cel drept. De aceea, El era singurul de acest fel în această lume. O legătură între Hristosul *viu* și om, între Cel sfânt și cel ne sfânt, era imposibilă. De aceea Îl auzim spunând: „Dacă grăuntele de grâu nu cade în pământ și nu moare, rămâne singur” (Ioan 12.24).

Înțelegem cu ușurință că așa *trebuia* să fie, nu *putea* fi altfel. Numai un Om drept putea „conduce pe cei nedrepti la Dumnezeu”, numai un Om sfânt putea „deveni păcat” pentru oamenii păcătoși. Numai într-un astfel de Om „păcatul putea fi condamnat în carne”, pentru mântuirea eternă și eliberarea eternă a tuturor celor care vor crede în El. Așadar, repet: trebuia să fie, pe de o parte, un Om ca noi, dar, pe de altă parte, un Om „sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși” (Evrei 7.26). Nu putea fi un *înger*, ci numai „Dumnezeu, *arătat în carne*, îndreptățit în Duh, văzut de îngeri, predicat între națiuni, crezut în lume, *primit sus în glorie*” (1 Timotei 3.16) era în stare să rezolve problema păcatului.

Numele Lui să fie lăudat în veci pentru aceasta! El a făcut ceea ce era imposibil pentru Lege, ceea ce nicio putere din cer și de pe pământ nu ar fi putut realiza, trimițându-L pe propriul Său Fiu în asemănare cu carnea păcatului și pentru păcat. Să observăm cuvântul scurt, dar atât de semnificativ: *pentru păcat*, care stătea ca un zid de netrecut între El și noi și care putea fi îndepărtat numai prin faptul că Domnul și Mântuitorul nostru, pe lângă faptul că a purtat *vina* noastră, a devenit *jertfa* noastră mare și sfântă *pentru păcat*. „Pe Cel care *n-a cunoscut păcat*, L-a *făcut păcat* pentru noi, ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El” — „Oameni *în Hristos*”, pentru care nu mai există condamnare, asupra căroră, ca „grațiați în Preaiubitul”, ochiul lui Dumnezeu se odihnește cu plăcere (2 Corinteni 5.21; Romani 8.1; Efeseni 1.6).

Într-adevăr: Ce vom spune deci față de aceste lucruri!?